

Cap d'aul

Revista de l'escola
PATUFET SANT JORDI

52

JUNY 2022

ENS RETROBEM!

Volem una societat feminista?

El passat 30 d'abril es va realitzar un taller per a tota la comunitat educativa amb el nom "Volem una societat feminista?".

Va ser un espai d'aprenentatge i reflexió per a les famílies i l'escola, on vam compartir experiències, dubtes i coneixements sobre el valor feminista a la societat.

El feminisme és un tret d'identitat de la nostra escola i cal continuar anant-hi de la mà per construir aquest camí.

Agraïments a les persones que van participar-hi i que ho van fer possible.

😊 VANESA DÍAZ-VELASCO

La Carme Carbó i L'Anna Muñoz

Aquest ha estat un curs molt especial, però de ben segur que la Carme i l'Anna l'han viscut des d'una perspectiva molt diferent. Aquest curs ha estat el seu últim com a mestres ja que inicien una nova etapa vital, la de la jubilació, un moment esperat amb il·lusió però que alhora desperta nostàlgia i neguits.

Quan penso en la Carme tot és agraïment: acollidora, intel·ligent, bondadosa, empàtica, amb molt de criteri pedagògic...

Recordo els primers dies a l'escola, incerteses, inseguretats, desubicació... Ella va esdevenir aleshores un masteler on agafar-me, ferm i fort...

Ella em va permetre començar a navegar al seu costat, em va donar caliu, escalfor, autoestima, em va acompanyar com a referent i com a amiga.

La seva tranquil·litat, acompanyada de coneixement i experiència, juntament amb el seu afecte etern, són els valors que m'emporto a la motxilla per sempre.

GRÀCIES CARME!

Quan penso en l'Anna, la primera imatge que visualitzo és "les seves mans d'or", estem davant d'un ésser dotat d'una sensibilitat artística incommensurable: ella és capaç de crear meravelles sorgides del no-res, dels materials més inversemblants neixen idees genials que inciten l'alumnat a produir creacions insospitades...

Ella és única, insubstituïble, inimitable..., una fada màgica que converteix en obra artística tot allò que toca o projecta. A més a més de tot això, haig de fer esment de la seva trajectòria com a mestra inoblidable: pedagoga, educadora...

Tota una vida dedicada a l'ensenyament en tots els seus àmbits, amb una gran cultura, i, sobretot, amb grans coneixements bibliòfils. Anna, per a nosaltres ets un gran referent com a mestra i com a persona, no deixis mai d'estar en contacte amb la teva escola!

T'ESTIMEM!

Aquí teniu les entrevistes que els he fet aquests darrers mesos de curs:

1. PER QUÈ VAS ESCOLLIR AQUESTA ESCOLA?

Carme

Des que vaig acabar Magisteri tots els estius feia cursos a l'escola d'expressió i psicomotricitat de l'Ajuntament de Barcelona. M'agradava molt perquè a més d'aprendre coses que durant la carrera mai havíem tractat, ho fèiem en un entorn idíl·lic, a l'Escola Tres Pins de Montjuïc i a les instal·lacions de la Fundació Joan Miró. Era una mica com estar de vacances. Allà vaig sentir per primer cop parlar de l'Escola Patufet Sant Jordi de l'Hospitalet. Hi havia una companya que era la persona que feia el taller d'expressió en aquell moment i em va explicar moltes coses que em cridaven l'atenció perquè jo començava la meva vida laboral, però el que anava veient era bastant diferent. En aquell moment vivia a Barcelona i fins anys més tard no vaig venir cap a l'Hospi, però ja la tenia apuntada a la llista. Encara van passar molts anys fins que no m'hi vaig acostar.

Anna

Vaig escollir aquesta escola perquè ja l'any 1988, que feia una substitució al parvulari de l'escola ALPES, alguns mestres en parlaven, i al fer cursets a l'escola d'estiu de Rosa Sensat havia coincidit amb mestres que la posaven com a exemple i també per la importància que té la psicomotricitat a l'escola, ja que jo en aquells moments volia fer tota la formació de psicomotricitat i em van parlar de l'escola d'expressió corporal. I vaig pensar que algun dia potser treballaria al Patufet. Jo en aquells anys treballava i estudiava Pedagogia Terapèutica i intentava preparar-me el màxim possible. Més tard, en acabar la Llicenciatura, vaig estudiar Mestra d'Educació Especial.

2. QUINS SÓN ELS TEUS RECORDS MÉS SIGNIFICATIUS?

Carme

Recordo perfectament el punt de partida. Hi havia una barreja d'il·lusió, responsabilitat per fer la feina ben feta, agraïment, prudència... Vaig tenir la sort de treballar el primer curs colze a colze amb la Pilar Paüls. Ella em va ajudar i em va transmetre l'essència de l'escola. Alhora també em vaig sentir escoltada perquè ja venia d'una llarga trajectòria com a mestra.

La força d'arribar a un lloc on et proposen nous reptes i noves maneres de fer per mi va ser molt motivador. El que pitjor recordo, però, va ser que vaig haver d'actualitzar-me i posar-me al dia amb les noves tecnologies: aprendre a fer pel·lícules de les colònies, a crear blogs, etc. Això inicialment va ser una mica estressant perquè sovint quan ja ho tenies tot fet passava alguna cosa i havies de tornar a començar! Però de tot se n'aprèn i el resultat final és molt gratificant.

Anna

Recordo que quan vaig concursar per a una plaça vaig seleccionar només 28 escoles i que una d'elles era l'Escola Patufet Sant Jordi i la vaig posar en el núm. 17 perquè estava convençuda que seria molt difícil entrar-hi. Quan van sortir les places resulta que me la van donar en primera opció. Em van dir que a les definitives podia canviar, però vaig tenir la sort d'entrar-hi al curs 2011-2012. Recordo arribar amb la Raquel Pérez, la Mercè Camós, que ja havia estat treballant a l'escola, i amb la Petra Cano, que era mare d'un exalumne i també havia estat treballant a l'escola amb anterioritat.

El que més em va impressionar era el tipus d'organització de l'escola: com estaven dividits els cicles en petits, mitjans i grans; la importància de la psicomotricitat, els tallers, els racons, les arts en totes les seves dimensions; la importància de la biblioteca i com s'ha cuidat, la biblioteca des de sempre ha estat un puntal. Ara apropem els llibres als infants en diferents espais de l'escola, llibres de qualitat i molt pensats per a ells.

Els records més macos els hem viscut plegats alumnes i mestres en les sortides, les festes i la festa de l'escola, els projectes plàstics, les preguntes del cicle de grans, els diferents tallers, en les assemblees, on hi ha hagut moments de tot, de resolució de conflictes, grans rialles i propostes molt interessants sorgides dels mateixos nens. Una altra cosa que em va agradar molt va ser que vam fer el Projecte Comenius amb la mestra d'anglès, l'Àgata Alberó, i acompanyats d'altres mestres de l'escola que dominaven altres llengües. I la importància de tot el professorat que hi havia i els que havien format l'escola. Era una escola molt diferent però molt atractiva per treballar-hi, molt creativa, i on tot té la mateixa importància, tant la llengua com la música, la plàstica, les ciències, les tecnologies, etc. Al principi, evidentment, em va costar per la manera de funcionar, però jo estava supercontenta de poder ser a l'escola que havia desitjat. La funció dels mestres més antics ha estat acompanyar als mestres nous per poder integrar-los millor. He tingut molta sort amb les parelles de nivell que he tingut, només m'ha quedat pendent treballar amb l'Eugeni, el Toni i l'Emma, tot i que a vegades he fet reforç amb els seus alumnes.

3. EN UN PERÍODE EDUCATIU TAN EXTENS I INTENS TAMBÉ HI HA MOMENTS FOSCOS I DIFÍCILS. ENS PODRIES EXPLICAR ALGUNA EXPERIÈNCIA D'AQUESTA MENA?

Carme

Crec que el pitjor és el que tots hem viscut aquests últims anys. Tancar l'escola, veure els alumnes i les famílies a través de les pantalles... No em vull estendre perquè tots ho coneixem i ho hem patit. Però la meua manera de ser sempre em porta a recollir el fet positiu, encara que sigui de les experiències difícils. Ens hem pogut reinventar i, malgrat tot, crear experiències molt riques i potents que han enfortit la tasca docent.

Anna

Per mi els pitjors moments han estat haver de patir les retallades, que han suposat una pèrdua important en la qualitat de l'ensenyament i és frustrant veure els drets dels infants i dels mestres infravalorats i molts d'ells perduts i no tornats a recuperar.

I el pitjor record ha estat aquesta pandèmia i l'assemblea en què, amb molta preocupació -que vaig intentar no transmetre als alumnes-, vaig comunicar-los que durant quinze dies no tornarien a l'escola. Vaig agafar el més important per a mi, el meu quadern d'observacions i anotacions i alguns materials per si havia de preparar alguns treballs per a ells. Mai en la meua vida hauria imaginat que aquell dijous 12 de març seria el meu últim dia presencial d'aquell curs a l'escola, que només va durar el primer trimestre i encara no tres mesos del segon. Durant el confinament tots els mestres de l'escola vam fer un treball en equip per poder oferir una plataforma, Classroom, i proposar diverses activitats per als nostres alumnes, malgrat que no tothom disposava de les eines necessàries per dur a terme les tasques. Vam treballar moltes hores a l'ordinador tots els dies de la setmana i a mi en particular tot això em va passar factura a nivell físic i va precipitar la meua jubilació.

4. EN TOTS AQUESTS ANYS HAS PORTAT A TERME DIFERENTS TASQUES A L'ESCOLA. TE N'HA QUEDAT ALGUNA PENDENT?

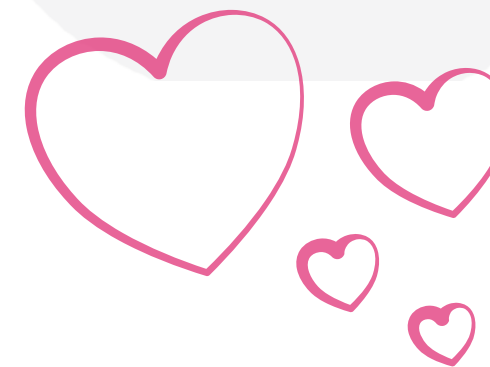
Carme

Segur que sí. Sempre queden coses pendents, però em sento molt satisfeta del meu recorregut i sobretot de l'oportunitat d'aquesta última part on he pogut estar més a prop de famílies, mestres, infants... i fer un acompanyament a vegades difícil, intens, però molt enriquidor com a persona i com a professional.

Anna

Sí, m'ha quedat pendent haver estat en alguna de les funcions de l'equip directiu. Valoro molt la tasca que fan, tot i que per a mi hauria estat molt dura; però crec que tothom hauria de passar-hi perquè et dona una altra perspectiva que no tens com a mestra.

5. COM T'IMAGINES EL PATUFET DEL FUTUR?

Carme

La força que té una escola que neix de la unió famílies-mestres i crea una comunitat educativa com la del Patufet no es pot aturar. Justament això és el que es necessita per seguir construint, per seguir evolucionant. M'imagino en el futur una escola capaç de continuar en aquesta direcció. Crec que és l'única manera de dibuixar tots els canvis als quals ens haurem d'afrontar.

Anna

M'imagino el *Patu* continuant amb la seva essència i particularitat quan la pandèmia ho permeti, i amb alguns mestres que aleshores passaran a ser els propers a orientar i guiar els més joves que es van incorporant i crec que formaran un gran equip.

6. QUÈ ÉS EL MILLOR QUE HAS VISCUT TRBALLANT AMB INFANTS?

Carme

Totes les edats tenen els seus punts genials i captivadors, però vaig començar amb els més petits i, de fet, fins aquest últim curs m'he quedat amb ells. M'agraden moltíssim els seus fantàstics dibuixos (plens de formes i colors) i veure com van madurant i evolucionant. Quan feiem fang era màgic, ja que passaven la tarda fascinats i fent unes creacions meravelloses. La il·lusió de quan s'acosten les seves primeres colònies, el primer llibre que il·lustren per Sant Jordi... En fi, cada dia és una fita il·lusionant i fantàstica, amb els més petits.

Anna

He tingut la sort de treballar en les diferents etapes de l'ensenyament durant tota la meua vida laboral, he gaudit des dels nadons, caminants i nens d'escola bressol, observant-los en els grans processos que han fet a nivell psicomotor i de llenguatge. Després he treballat en diferents llars d'infants, on he tingut l'oportunitat de compartir jocs, cançons i l'adquisició del llenguatge i vaig presentar-me a les oposicions d'infantil i primària. Durant 9 anys he estat treballant al parvulari com a tutora de P3, P4 i P5. També de mestra de suport a parvulari i durant dos cursos com a mestra d'educació especial. Al Patufet quan vaig arribar ja era a primària. Va ser un canvi important en la meua vida perquè m'han agradat sempre els petits, però també he gaudit molt amb els infants a primària observant els seus processos d'aprenentatge, com anaven creixent i madurant, veure la seva creativitat, el procés de la lectura i l'escriptura, com treballar les matemàtiques de forma lúdica... He gaudit molt fent els tallers d'art, pintura i modelatge i observant els seus progressos en aquest àmbit.

7. DESPRÉS DE TOT AQUEST TEMPS QUÈ T'EMPORTES A LA MOTXILLA?

Carme

Tinc preparada una motxilla molt gran perquè són moltíssimes coses, sobretot sensacions que queden molt endins: cares, tons de veu, mirades, somriures, abraçades, silencis, emocions no expressades amb paraules (però sí amb un gest), l'escalfor de la mà quan anem a la fila... Són aquestes petites coses, per a mi, les més importants.

Anna

M'emporto una motxilla plena de mirades dolces, altres vegades tristes i moltes rialles. La il·lusió d'haver vist com han crescut els infants i s'han tornat unes persones increïbles, les trapelleres i les bromes que m'han fet plorar de riure. I una gran família laboral a la qual estimo molt formada per cuineres, monitors, conserges, administratius i Secretaria de la cooperativa, personal de neteja, i tots els mestres, personal de pràctiques i mestres interins que han deixat empremta, la colla de Patunyetes, la música del *Patu* i tota la creativitat. I, per descomptat, el menjar del *Patu*, que és superboníssim. I, sobretot, compartir l'educació dels alumnes amb els pares i tot aquest gran equip humà que és una comunitat que vol millorar per oferir el millor als alumnes i llurs famílies.

8. QUINS PROJECTES TENS PER A AQUESTA NOVA ETAPA?

Carme

Estic molt il·lusionada amb aquesta nova etapa. M'agradaria molt fluir sobre la marxa, no vull programar-me perquè crec que d'això pequem massa, els mestres. Tot ho programem amb anticipació perquè la nostra feina ho requereix. Això a vegades m'ho he emportat a la meua vida personal i crec que ara és el moment de fer aquest canvi i que els meus projectes vagin sorgint.

Anna

El primer de tot cuidar-me, fer salut, tornar a la piscina i acabar la rehabilitació després de la meua intervenció d'esquena. Gaudir dels bons moments i dels petits detalls, fer cursos de pintura, aquarel·la, art floral... Visitar museus i gaudir de l'art, poder viatjar i sempre tenir una mirada positiva i optimista. I agrair-vos sempre l'oportunitat de compartir tots aquests anys amb vosaltres. El *Patu* el portaré sempre al meu cor. De debò, gràcies per tants moments únics i bonics.

😊 PILAR ORTIZ

Moltes gràcies per les vostres preguntes i per donar-nos veu en aquest moment tan especial!

Actualitzem la biblioteca

Portem un parell de cursos diferents, l'escola s'ha hagut d'adaptar per continuar oferint una educació de qualitat. I la nostra biblioteca també s'ha hagut de reconvertir i reinventar-se per seguir treballant per apropar la lectura i el coneixement als nostres infants.

El curs 2020-2021 va ser un curs únic i estrany i vam tenir un inici molt diferent... L'espai de la biblioteca es va convertir per un temps en una aula per a un grup de 4t.

Tot i així, mai hem deixat de funcionar! Ho hem fet de maneres diverses, adoptant diferents solucions i ha continuat essent, com diu el Jaume Centelles, el "cor de l'escola".

Per sort, sembla que la situació de pandèmia s'està acabant i és l'hora de reiniciar-nos!

Des de la comissió pensàvem que era el moment d'aturar-nos, de fer una mirada cap a la nostra biblioteca, reflexionar sobre diferents aspectes i veure si amb el pas del temps segueix cobrint les nostres necessitats i si actualment s'ajusta a la nostra realitat.

Després de fer un estudi dels problemes que ens trobàvem i de buscar un assessorament exterior, vam presentar a l'Equip de Gestió i a l'Equip de Mestres un projecte d'actualització amb unes accions a realitzar a la biblioteca per tal d'aconseguir un canvi en l'aspecte i en la funcionalitat d'aquesta.

El grup que formem part de la Comissió de Biblioteca sabíem que aquesta actualització ens donaria molta feina i no seria fàcil, però ens ha ajudat la il·lusió i les ganes de millorar per tal d'aconseguir que la nostra biblioteca sigui més motivadora, propera i agradable per als nostres alumnes i que tothom, mestres i alumnes, sàpiga on aconseguir en cada ocasió el llibre que necessita.

😊 BEA RUIZ (COMISSIÓ DE BIBLIOTECA)

Com diu en
Jaume Centelles...
"el cor de l'escola"

Batuda als patis amb impermeable i un somriure d'orella a orella

Aquest curs 2021-2022 hem tornat a engegar la Comissió Patu Sostenible després d'un curs i mig d'aturades per la pandèmia, i s'ha pogut aprofitar tot el potencial que ens donen aquestes *comissions mixtes* de l'escola on hi ha representada tota la comunitat educativa: és a dir, famílies, mestres i membres de la cooperativa.

Enguany hem volgut reactivar la "batuda de patis de l'escola". Es tracta d'una activitat que té com a objectiu fer accions de millora en els espais verds de l'escola, i que al mateix temps ens enforteix com a comunitat educativa ja que aquest tipus de jornades ens ajuden a apropar-nos, conèixer-nos i descobrir-nos. I l'escola deixa de ser l'escola de les nostres filles, fills i alumnes, i és una mica més la nostra escola com a adults, també.

Després d'analitzar les diferents realitats dels espais verds, vam veure que calia podar alguns arbres fruiters del jardinet com ara el llimoner i el magraner, i també les moreres del pati gran. També vam veure que calia millorar l'espai d'aromàtiques del jardinet.

Vam acordar fer una primera trobada abans que arribés la primavera per poder, sobretot, fer poda. Les mesures covid s'havien anat relaxant i finalment vam poder fer una crida a famílies i mestres. Per qüestions logístiques la crida va ser, però, només per a adults i limitada a 10 persones. I no va poder ser oberta a tothom i amb un caire més festiu, que era el que ens hauria agradat.

Així doncs, vam decidir trobar-nos el dissabte 12 de març. Durant la setmana vam anar preparant eines i vam marcar els punts de poda. Vam comprar plantes aromàtiques grans i mitjanes. També vam descobrir que una de les mares és enginyera agrònoma i ens va ajudar a entendre una mica millor els arbres i la seva estructura. Les previsions meteorològiques, però, no eren gaire bones: apuntaven pluja des de dijous fins diumenge! Però el compromís i el fet que no podíem ajornar-ho més perquè els arbres començaven a tenir fulles i a florir, a més de l'empenta i les ganes, van fer que finalment ens trobéssim a les 10 del matí. Això sí, ben preparats amb capel·lins i impermeables, i un somriure d'orella a orella.

Va ser un matí fantàstic i se'ns van passar les quatre hores volant, xerrant, pentant, aprenent, engrescant-nos amb noves idees i possibilitats. I fent escola. Només vam tenir temps de podar, però el que vam poder gaudir i compartir aquell matí ja forma part de les petites històries del *Patu* que cadascú porta dins. I quedar baldat per *l'agrogym*, també!

Animeu-vos-hi i apunteu-vos a la *Patu Sostenible*!

Us hi esperem per compartir noves aventures i seguir fent créixer la *PETJADA VERDA* del *Patu*!

☺ **ANTULIO PÉREZ (COMISSIÓ PATU SOSTENIBLE)**

SABEU QUE la zona on s'ubica avui el barri del Centre i el Districte I era coneguda fins al s. XX com a zona de Marina, contraposada a la zona del Samontà, que es correspon als barris alts de la nostra ciutat?

La zona de la Marina es corresponia amb una zona propera al mar i de delta, que durant l'antiguitat va estar en bona part submergida, sent un port natural, fet que provoca que sota l'asfalt actual existeixin restes de vaixells enfonsats. Fins no fa gaires anys encara existia el carrer Marina, que limitava amb el passeig de la CAMPSA i amb Cornellà.

SABEU QUE el que es coneix avui a la nostra ciutat com a barri Centre va ser la vila vella de l'Hospitalet, coneguda també a l'edat mitjana com a "Pobla de l'Hospitalet"?

Al voltant d'un hospital de peregrins, la Torre Blanca, ubicada als terrenys actuals de la masia l'Harmonia, es va desenvolupar el nucli fundacional de la nostra ciutat, tot i existir un nucli antic també entorn de l'església de Santa Eulàlia de Provençana. Però existeixen restes de població des de l'antiguitat, ibers i també romans.

SABEU QUE l'actual carrer Xipreret és el carrer més antic de la ciutat, amb més de deu segles d'història?

Probablement, l'origen és una divisió de terres de l'època romana. En aquest carrer s'ubicava l'hospital de la Torre Blanca, a tocar del camí ral i progressivament es van anar construint grans edificacions senyorials i petites cases de menestrals al seu voltant. En aquest conjunt hi trobem 27 elements catalogats com a patrimoni, 3 dels quals són patrimoni nacional de Catalunya. En els actuals poc més de 100 metres podem descobrir restes arquitectòniques significatives d'una història singular al voltant d'un eix poblacional que sens dubte arriba als nostres dies per la voluntat dels seus habitants al llarg del temps de viure-hi i conservar-lo.

SABEU QUE els coneguts com a corralons eren espais privats d'ús comunitari?

Fins a l'actualitat, els corralons del carrer Xipreret organitzaven un conjunt de construccions al seu voltant que tenien al davant, també com a part de la casa, un espai que podia ser galliner, hort, pou... Aquest espai privat delimitava que l'espai entremig de l'habitatge i l'hort o pati també fos privat, però amb usos comunitaris, safareigs i pous que eren utilitzats per tot el veïnat, creant una vida comunal que amb altres formes perviu fins a l'actualitat. Aquests corralons són les restes vives d'una forma de vida que val la pena preservar i reconèixer per la seva peculiaritat avui a la nostra ciutat.

Les restes de la casa més antiga de la ciutat, la coneguda com a "casa dels finestrals gòtics" (s. XIV) es troba en un d'aquests corralons. La llegenda diu que potser va ser en aquesta casa on es va signar el conegut com a Conveni de l'Hospitalet, que va significar la fi de la Guerra de Successió.

SABEU QUE durant de més de deu segles la història de la nostra població va ser bàsicament rural?

Les grans masies del carrer Xipreret van pertànyer a famílies rurals riques, la família Oliver, especialment, però d'altres com els Cerdanya, Llnell, Modolell i Esquerrer van construir les seves cases com a mostra de la seva riquesa al s. XVI, així i tot moltes van ser reformades als segles XVII i XVIII, això sí, paret amb paret amb les cases humils que també descobrim al carrer. Probablement aquesta característica urbanística es correspon també a alguna de les peculiaritats en la història del nucli antic que perviuen fins a l'actualitat.

Fins al s. XIX la població de la vila estava formada per pagesos, petits o grans propietaris.

SABEU QUE al s. XIX, l'any 1813, s'inicia un primer eixample del nucli antic vers el sud, carrers Príncep de Bergara, Rossend Arús i Josep M. de Segarra, el 1907 es fa el segon eixample amb l'obertura de la Rambla Just Oliveras i el 1925 obté el títol de ciutat?

En molt poc temps històric el nucli antic passa a formar part d'una ciutat industrial que durant el segle XX i per raons diverses, es veu abocada a l'oblit del seu passat antic i rural. Només algunes restes aïllades i el conjunt arquitectònic que representa el carrer Xipreret es mantenen drets (fins quan?) per fer-nos-en memòria.

Malgrat la tendència a l'oblit d'un passat genuí i molt antic, aquest barri continua sent en molts aspectes la Pobla de l'Hospitalet, es mantenen tradicions i una vida veïnal que sovint encara pot recordar la d'una vila rural. Aquesta vivència i el fet que en aquest barri es concentrin bona part de les restes arquitectòniques significatives del nostre passat, fa que a vegades puguem sentir amb molta força l'existència d'aquesta història mil·lenària que confereix a la nostra ciutat un origen i un passat mereixedor de ser conegut i reconegut.

😊 JORDI CARRERAS

Recuperem normalitats

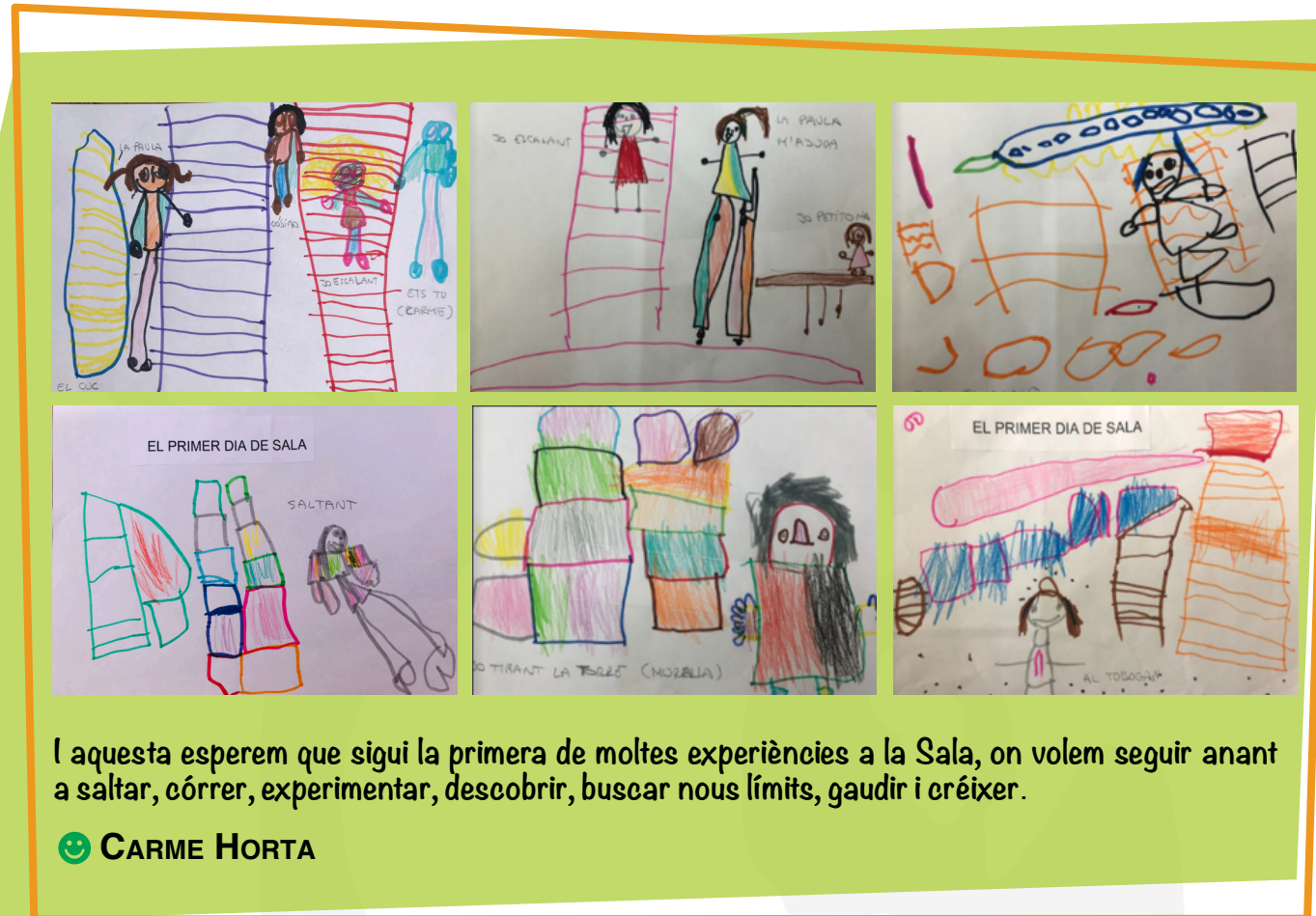
Per primer cop, la major part de l'alumnat d'infantil pot començar a viure situacions que per a la resta de l'escola fins a l'inici de la pandèmia eren tan habituals. En aquestes imatges podem veure com han pogut iniciar la psicomotricitat a la sala, amb moltes ganes per part de petits i grans. Els dibuixos ho diuen tot!

La sala, per fi!

El dia 22 de març vam poder fer un altre pas cap a la normalitat. Finalment vam poder recuperar un dels pals de paller de la nostra escola, per fi vam obrir la Sala i vam poder baixar a descobrir-la. Vam passar una estona diferent, va ser tota una experiència, ens vam emocionar, vam gaudir i ens vam quedar amb ganes de seguir experimentant i explorant tant les nostres possibilitats com les d'aquest lloc tan especial.

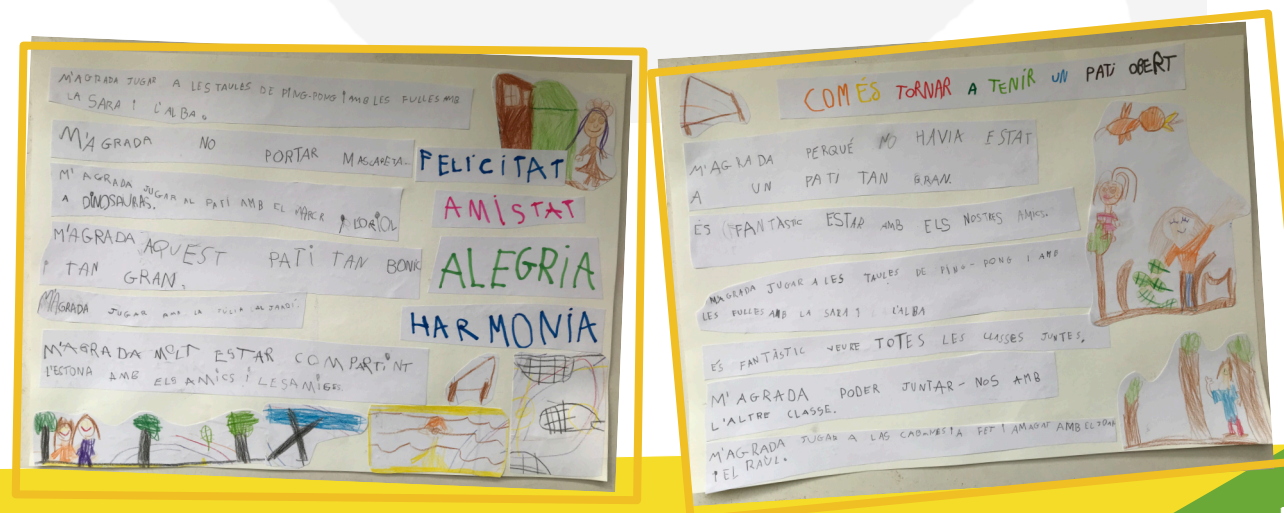
Per acabar vam explicar-nos el que més ens havia agradat, com ens havíem sentit i viscut. Finalment ho vam plasmar en un dibuix.

I aquesta esperem que sigui la primera de moltes experiències a la Sala, on volem seguir anant a saltar, córrer, experimentar, descobrir, buscar nous límits, gaudir i créixer.

😊 CARMÉ HORTA

Al primer cycle d'educació primària ens mostren la importància de la tornada a la normalitat en les estones de joc lliure, retrobar-se amb els companys d'anys anteriors i sense restriccions. La seva transcendència en el dia a dia dels infants queda recollida en les imatges següents, que ells mateixos han elaborat i des de les quals ens encomanen la seva emoció:

Nens i nenes del Cicle de Mitjans

Per als més grans de l'escola és important poder retrobar-se, treure's les mascaretes, compartir temps i espai amb els companys i poder fer un tancament de la seva etapa a l'escola amb un bon gust de boca. A continuació podem veure els seus somriures, que ens encomanen, i com s'han sentit.

COM ENS SENTIM ELS GRANS SENSE MASCARETA?

Em sento molt bé sense la mascareta. *Gu Cáreres, 5è*

M'agrada la gent sense mascareta perquè li puc veure l'expressió. *Marc Lemke, 5è*

M'ha semblat bé, però em veia una mica estranya. *Alba Orta, 4t*

M'ha agradat, però m'ha costat una mica acostumar-me. *Peter Puig, 4t*

Sense la mascareta m'he sentit diferent i una mica estranya perquè feia molt de temps que no me la treia. *Candela Guana, 5è*

Em sento diferent. Em sento més fresc, més lliure! *Juan Espinosa, 5è*

Nens i nenes del Cicle de Grans

La normalitat no només torna a l'horari lectiu, sinó que també és una realitat a l'estona del migdia, en què els infants no tan sols mengen, sinó que és un espai de socialització, de poder compartir, ajudar-se, de rutines i hàbits que van més enllà del menjar, i són imprescindibles per la seva autonomia i per assolir hàbits i pautes per al seu desenvolupament social. Ens ho expliquen, en el següent text:

A l'estona de dinar...

Hem anat recuperant a poc a poc algunes cosetes. Una de molt important és que els infants parin taula. És un dels càrrecs que hem pogut tornar a introduir des dels més petits fins als més grans, després de les restriccions. L'estona de parar taula és una estona molt enriquidora tant per als que paren taula com per a la resta, ja que entre moltes altres coses treballem matemàtiques! Abans de parar-la, comptem quants nens hi ha per taula per anar agafant els gots, les culleres, les forquilles, etc. que hem de posar a cada taula, per saber si ens falten estris o ens en sobren. També aprofitem aquesta estoneta de parar taula per potenciar la comunicació entre tots i, sobretot i una cosa molt important, aprendre a gaudir ajudant els altres.

😊 BEL SOLER

A la major part de nosaltres, si al febrer del 2020 ens haguessin parlat d'una pandèmia, ens hauria semblat ciència ficció. Quan van tancar les escoles molts pensàvem que en quinze dies hi tornàriem, però no, les escoles van seguir tancades i els infants a casa seva. No ha estat fàcil, però a poc a poc sembla que les coses es van posant al seu lloc, o com a mínim al lloc que troben ara. Les escoles van tornar a obrir, però amb unes mesures desconegudes per a tots nosaltres, i molts pensàvem que seria complicat, però els infants van ser els primers que s'hi van adaptar el millor possible.

Ara, després de dos anys, sembla que podem fer un pas més, i això és el que els infants ens han volgut mostrar en aquest article: com els petits han pogut conèixer espais de l'escola que els que els havien viscut saben que són imprescindibles, com la Sala. D'altra banda, com els infants han pogut tornar a compartir amb tots els companys i amics de diferents classes (o grups bombolla, com ho coneixíem aquests últims temps) i han compartit amb nosaltres les seves primeres impressions, sensacions i emocions. També han compartit amb nosaltres que s'han pogut treure les mascaretes, poder compartir els somriures d'alegria, de complicitat, les expressions que han recuperat, i que ara, al cap d'uns dies, sembla que ja sigui impossible que això torni a canviar. I l'estona de migdia, que recupera els seus hàbits i els càrrecs dels infants per seguir treballant i gaudint durant el temps de lleure. 😊 LAIA FLUVIÀ

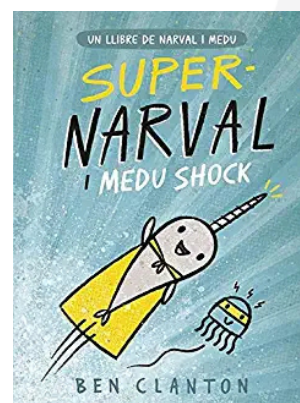
Alguns llibres màgics

Hola. Què tal? Els llibres dels quals parlo a continuació són una selecció dels molts amb els quals m'he topat els darrers mesos i que m'han sorprès. Alguns seran molt ben rebuts pels infants, però sobretot els recomano tots als adults.

Ai, **El llibre valent** de la **Moni Port**. Quin llibre! Un llibre que parla cara a cara amb les persones que tenim por, de forma clara i tendra, sense culpabilitzar-nos, perquè tothom la pateix, perquè de vegades és justificada i d'altres és irracional. A les aranyes o als botons. Sí, als botons. Ja t'ho he dit, que de vegades no sabem trobar-hi un motiu. Conté un recull de fotos d'aquí i d'allà, collages i il·lustracions fetes per l'autora, i el text ve escrit amb lletra de pal.

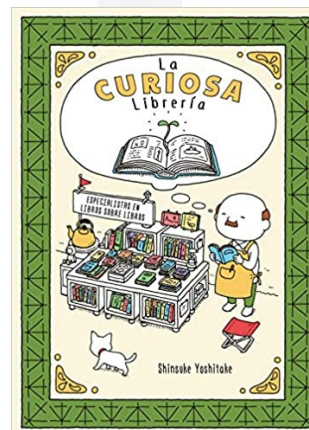
Un llibre així reconforta l'ànima.

Ben Clanton ha creat una col·lecció amb uns personatges marins molt divertits: en **Narval**, el peix amb les bateries més carregades de l'oceà, i la **Medu**, que l'acompanya amb una mica més de seny en les seves aventures marítimes. La seva amistat coneixerà la passió per les gofres i aprofitaran per fer divulgació de dades científiques sobre el mar. Escrit també amb lletra de pal per fer-lo molt accessible, aquest còmic està ple d'humor i jocs de paraules inversemblants. Les traduccions estan molt ben fetes.

Busqueu tota la col·lecció perquè quan comenceu no podreu parar!

La curiosa llibreria de **Shinsuke Yoshitake** és un metallibre preciós, un llibre on podràs trobar llibres per a tot tipus d'amants dels llibres. Descriu la rutina (si podem dir-ne així) d'una llibreria no només curiosa, i molt, sinó meravellosa i fantàstica. El llibreter és molt enginyós i té un catàleg de molt bona qualitat que ja voldríem Amazon i jo mateixa. Ell en persona donarà resposta a totes les demandes dels clients. Com més rares, millors són les solucions que ofereix. En Shinsuke Yoshitake és un autor prolífic i honest. Ell mateix il·lustra les seves obres amb el seu traç tendre i naïf que (anava a dir que "ja té un lloc als nostres cors", però quedaria molt cursi) ens encanta.

Que diuen a casa que no volen llegir? Fes-me cas, busca **El libro que hará que te encanten los libros incluso a los que no les gusta leer** de **Françoise Boucher**. Precisament tracta de moltes coses que es poden fer amb llibres. Enfoca el seu ús i les situacions que planteja amb molt d'humor i surrealisme dalinià, amb unes il·lustracions bàsiques i senzilles, i alhora molt gràfiques i divertidíssimes. Així que, aviso, no és apte per a caps quadrats, però sí per a tota la resta.

Si busques el llibre, el portes a casa i no el volen llegir, vine'm a buscar. Assumeixo la meua responsabilitat. No et torno els diners, però en prendré nota.

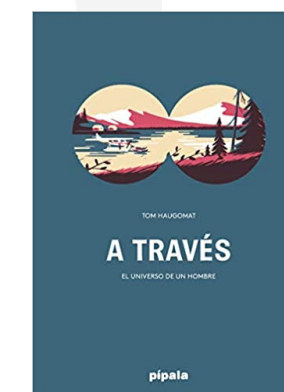
Y entonces nos perdimos. Quin títol, eh? I ara, què? Què pot passar quan et perds? Doncs tot. Tot pot passar. Aquests valents surten en bici amb un grup d'amics per esbrinar què passa amb els fanalets que viatgen pel riu. La majoria trenquen la promesa i els deixen penjats, així que els dos amics hauran d'espavilar-se durant aquella nit per arribar al final i tornar a casa. Aquest còmic és com una bona pel·lícula. Guanyaria l'Oscar a millor fotografia. I té per mi la dosi perfecta de fantasia que et permet seguir el fil sense tornar enrere. **Ryan Andrews** és el seu autor.

Gràcies per la bona feina, Ryan.

Oh, meravella! **A través**, de **Tom Haugomat**. Com el theremin, l'instrument que es toca sense tocar, aquest és el llibre que es llegeix sense llegir. Explica la vida d'un home des que neix i com es va interessant en les estrelles per encaminar les seves passes a una professió extraordinària i emocionant. No té més text que el que situa les imatges en un temps i un lloc. En format díptic i amb només cinc colors, a les pàgines esquerres es mostra l'objecte a través del qual mira, i a les pàgines dretes hi ha allò que ell veu.

Si t'interessa el cel, regala't aquest llibre.

😊 JOSE ASÍS

La història en majúscules

Tenim la sort de viure en un país ple de grans i petits indrets increïbles i que ens apropen a la història dels nostres avantpassats i més encara. Són tants i tan diversos que es fa difícil d'escollir-ne algun. M'agradaria compartir un parell d'indrets que són perfectes per visitar amb la canalla i, alhora, adequats per poder fer turisme de proximitat i donar suport a museus i zones on ben segur agrairan la nostra presència. Us en parlaré de dos situats a cada punta de la nostra geografia.

LA COVA MUSEU DE LA FONT MAJOR

El primer és a l'Espluga de Francolí, a la comarca de la Conca de Barberà. Us parlo de la Cova Museu de la Font Major. Aquest espai tan singular ens obre les portes per fer una immersió i mirar d'entendre com vivien els nostres avantpassats fa milers d'anys. L'Espluga de Francolí té la peculiaritat de tenir el seu subsol en gran part ple de coves, forats i camins subterranis creats amb el pas dels anys pels corrents d'aigua i que en èpoques van servir per allotjar activitat humana. De fet, la paraula *espluga* en llatí vol dir *cova* i dona nom a la vila des del segle XI.

El passeig per les instal·lacions és d'allò més atractiu donat el desplegament tècnic que ajuda a entendre de forma molt didàctica com era la vida dels nostres avantpassats. També hi ha alguns diorames amb figures humanes i animals que recreen la vida en el seu interior.

Les dades per poder fer la reserva i accedir-hi les trobareu al seu web:

<http://www.covesdelespluga.info>

EL PARC DELS DINOSAURES DE COLL DE NARGÓ

La segona proposta són paraules majors! La Dinosfera, el parc dels dinosaures de Coll de Nargó, a la comarca de l'Alt Urgell. Un museu dedicat a algunes de les troballes de restes de dinosaures més importants del sud d'Europa. En especial als nius plens d'ous que, encara avui, es troben a dotzenes i de forma relativament fàcil. És aquesta part de la visita que es fa al jaciment la que resulta tan interessant.

Després d'haver rebut les explicacions bàsiques per part d'un paleontòleg al museu situat al mateix poble de Coll de Nargó agafem els vehicles i en caravana arribem al jaciment, un espai natural espectacular.

Aquesta segona part de la visita guiada és superinteressant i amb els infants es fa molt divertida. De seguida comencem a descobrir per terra i, a simple vista, closques d'ou de dinosaure! Increïble! Durant una hora aproximadament recorrem una zona plena de racons on anar veient restes, així com els llocs concrets d'on es van extreure els més ben conservats que ara resten al museu. Tot plegat amb les explicacions i petits jocs que ens planteja el guia, que fa gaudir petits i grans.

Es fa molt difícil imaginar com eren, ara fa 66 milions d'anys, a les comarques del Pirineu català actual. Comarques que hem de fer l'esforç d'imaginar banyades pel mar i amb un clima tropical, plenes d'éssers gegantins i de molts altres que conformen un ecosistema singular i, en alguns casos únics d'aquesta zona. Però els detalls de tot plegat ja els descobrireu a la Dinosfera.

😊 JORDI CARRERAS

Les dades per poder fer la reserva i accedir-hi les trobareu al seu web:

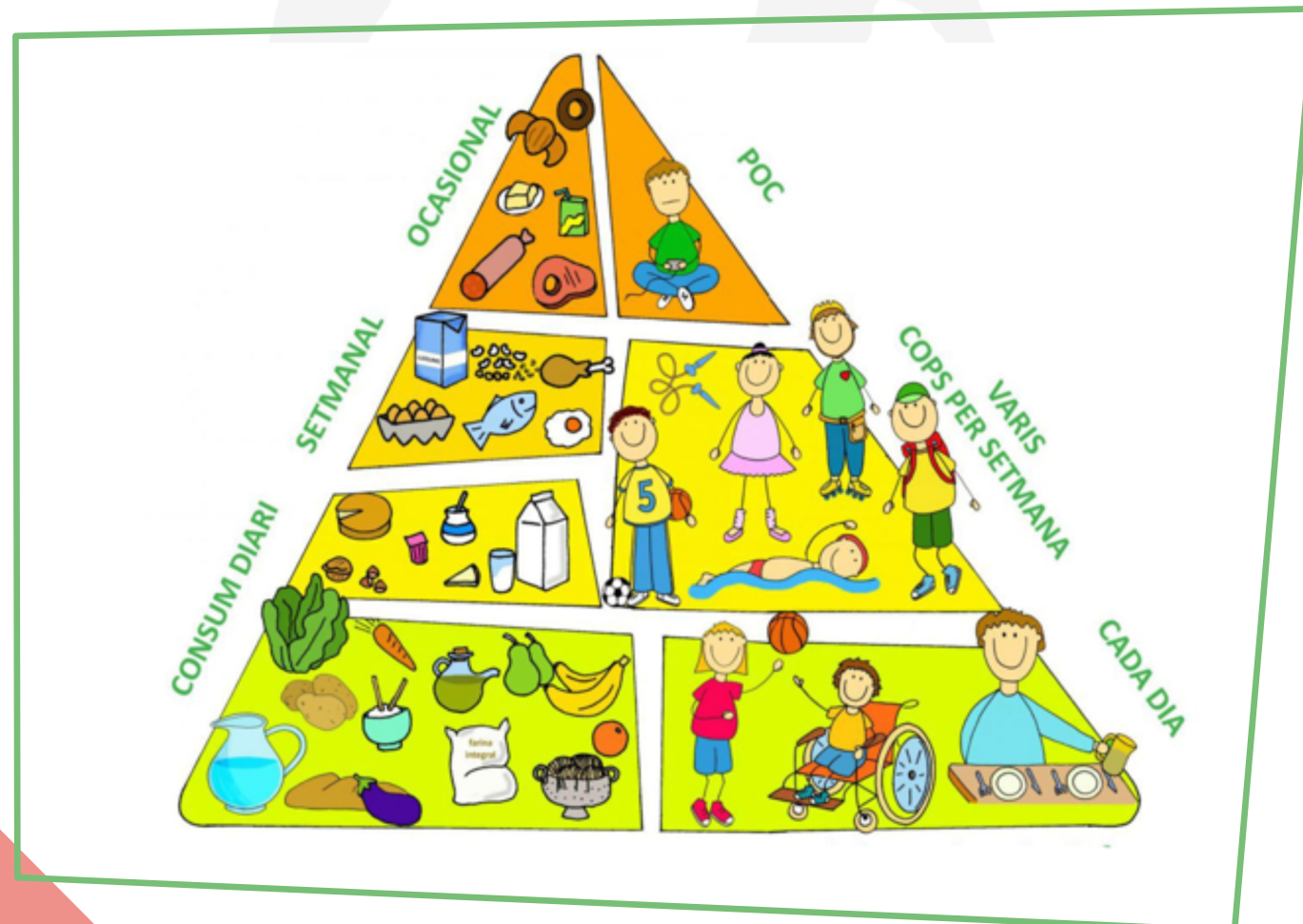
<http://dinosfera.com/>

El menjar saludable

Tenir una bona alimentació és un dels pilars fonamentals per aconseguir una vida saludable, equilibrada i sana. En Confuci, un filòsof xinès, va escriure la següent frase fa molts anys: "**Saber menjar és saber viure.**" Ara bé, creieu que es pot educar l'alimentació? La resposta és sí.

Hem de reconèixer que quan som petits ens agrada, i molt, menjar tota mena d'aliments poc saludables: llaminadures, dolços, pizzes... En canvi, ens agrada molt menys menjar verdures, fruites, llegums... I de ben segur que sempre teniu les mateixes converses amb les vostres famílies: "**Això no m'agrada**" o "**Vull menjar això**". Per aquest motiu, les famílies intenten dur a terme una alimentació equilibrada, perquè tingueu l'energia suficient per venir a l'escola, poder estar molt atents i atentes, gaudir de les activitats i, sobretot, per cuidar la vostra salut. Per una altra banda, el nostre cos necessita tot de nutrients i vitamines que l'ajuden a funcionar de la millor manera possible.

I com es fa?

Doncs ben senzill. Es tracta de fer menús saludables amb una quantitat de calories equilibrada, tenir en compte les necessitats energètiques que es gastaran, i alhora, tenir hàbits saludables adients a l'edat. Cada vegada més trobem a les botigues aliments massa elaborats i cal anar revisant els nostres hàbits per poder introduir petits canvis que ens apropin a una alimentació adequada.

Recorda que, a més, és fonamental dur a terme activitat física diàriament per mantenir i desenvolupar el benestar no només del nostre cos sinó també de la nostra ment. I tot això tindrà una relació directa amb la nostra alimentació.

Per exemple, si hem de dur a terme qualsevol activitat física, hem de ser conscients que gastarem una quantitat alta d'energia. Per tant, haurem de fer un menú on hi hagi aliments adequats a aquesta situació.

Mireu que ens recomana el departament de Salut!

petits canvis PER MENJAR MILLOR

més	canvia a	menys
FRUITES I HORTALISSES	AIGUA	SAL
LLEGUMS	ALIMENTS INTEGRALS	SUCRES
FRUITA SECA	OLI D'OLIVA VERGE	CARN VERMELLA I PROCESSADA
VIDA ACTIVA I SOCIAL	ALIMENTS DE TEMPORADA I PROXIMITAT	ALIMENTS ULTRAPROCESSATS

Què, us hi animeu? A continuació us compartim un decàleg que us ajudarà a tenir ben present les recomanacions per mantenir un estil de vida saludable.

DECÀLEG D'HÀBITS SALUDABLES

(Recomanacions de la Fundació Mapfre)

1

FES CINC ÀPATS AL DIA. El primer àpat del dia, el dinar i el sopar s'han de fer asseguts.

PROCURA BEURE 8-10 GOTS D'AIGUA AL DIA. Tria aigua, suc natural de fruita i llet, en lloc de begudes amb gas.

2

3

MENJA DE TOT. Una dieta variada, en quantitats adequades, és la base d'una bona alimentació.

Aprofita **EL TEMPS LLIURE PER FER EXERCICI I JUGAR** amb la família i els amics.

4

5

PRACTICA UNA HORA D'ACTIVITAT FÍSICA CADA DIA i activitats de força i flexibilitat dos o tres dies a la setmana.

PROTEGEIX-TE L'ESQUENA. Seu bé i porta la motxilla correctament.

6

7

Ves a **DORMIR D'HORA.** I procura dormir de **8 a 10 hores.**

Dedica **MENYS DE DUES HORES DIÀRIES** als ocjs d'**ORDINADOR**, a **INTERNET** i a la **TELEVISIÓ.**

8

9

Recorda **DUTXAR-TE DIÀRIAMENT, RASPALLAR-TE LES DENTS I RENTAR-TE LES MANS** abans de menjar i després d'anar al lavabo.

CUIDA LA TEVA SALUT, per estar **sa i fort.**

10

Us ha semblat interessant?

Doncs ara us proposem que practiqueu els vostres coneixements vers l'alimentació saludable amb el següent Joc Interactiu: **La Diana menja sa.**

La Diana menja sa és una aplicació de Mútua General de Catalunya, senzilla i molt intuïtiva, amb unes imatges grans i simples i amb prou feines un text breu per explicar com s'hi juga. El contingut ha estat revisat acuradament per personal mèdic nutricionista del Centre Mèdic Mútua General de Catalunya. Aquesta aplicació està disponible per a iOS.

Aprèn a menjar sa jugant amb la

☺ PERE PUJOL ☺ SARA DÍAZ ☺ SÒNIA PEREA

L'escola lluitant també està educant

Aquests darrers mesos l'escola (i tota la comunitat educativa) s'ha vist sacsejada!

Quan encara ens reconstruïm i reinventem en temps postpandèmia, quan encara no ens hem recuperat, ens trobem amb un cop directe al nostre sistema educatiu i als nostres principis. Els i les mestres hem patit un bombardeig que burocratitza i frivolitza la nostra feina.

Ens hem trobat amb la imposició i la manca de diàleg per part del Departament i del conseller d'Educació.

A l'escola, el col·lectiu de mestres ens hem vist obligats a lluitar, reivindicar i cridar al món que volem una escola pública catalana i de qualitat! Volem més recursos per un decret real d'inclusió, per poder atendre tot l'alumnat, volem parlar i acordar el currículum, el què i el com aprenem i treballem a les aules.

Lluitem per revertir les retallades que hem patit aquests últims anys, volem més recursos per garantir l'atenció directa a l'alumnat, volem reduir les sobreràtios, a més de demanar l'assumpció de responsabilitat al Departament en la defensa de la immersió lingüística.

Perquè això no va de vacances, va de mancances. Sabem que l'escola lluitant també està educant i aquesta lluita és per a tothom i de tothom.

SOM AQUÍ I DIEM PROU! PER I PER A UN ENSENYAMENT PÚBLIC DE QUALITAT!

😊 **MAR CASTRO**

PATUNYETES ha tornat!

L'olor de pólvora i el so dels tabals han tornat a l'escola. I això només pot significar que... **PATUNYETES** ha tornat!

Després de l'aturada forçada per la covid, tornem amb més força i ganes que mai, i amb noves incorporacions: els infants de 3r i 4t i les seves famílies, i la Paula i les Laures, que es sumen a l'Elena, a la Gemma i a la Judit, reforçant l'equip de les caps de colla.

BENVINGUDES A LA GRAN FAMÍLIA DE PATUNYETES!

Al capdavant dels tabals, continuen les Marines i el Raül. I l'Eugeni i el Toni, que des de la seva experiència ens donen un cop de mà. I sabeu què? Aquest any també és un any especial per a la Colla perquè fa 35 ANYS! I no se'ns acut millor manera de celebrar-ho que tornant als carrers per gaudir i fer gaudir del nostre foc i de la nostra música.

CANYA I BANYA!

PATUNYETES! VISCA PATUNYETES!

😊 **GEMMA ESTELLER (PATUNYETES)**

😊 **PAULA OLIVER (PATUNYETES)**

SABEU QUÈ?

Tornem a gaudir de la terrassa!

☺ MERCÈ CAMÓS ☺ MARTA ABRIL

GENT DEL PATU

La Petjada Verda

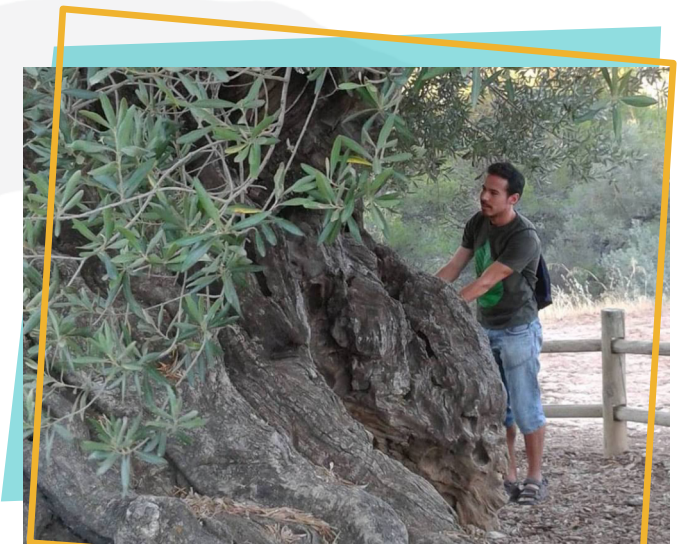
Parlem amb l'Aleix Cunillera, exalumne i exmonitor de l'escola i creador de Petjada Verda: una filosofia que es vol arrelar entre les corredores i corredors de muntanya i amants de la natura per deixar una empremta positiva o "petjada verda" al medi.

Després d'intercanviar-nos missatges aconseguim quedar amb l'Aleix Cunillera, ho fem a la plaça de l'Ajuntament, on prenem un cafè mentre ens posem al dia. Tot i no ser de la mateixa generació ens coneixem del barri i ara feia temps que no coincidíem. L'Aleix va ser alumne de l'escola de l'any 1988 fins a l'any 1997.

"Vaig anar a l'escola a l'edifici antic, al carrer Mare de Déu de la Mercè, al barri de Sant Josep, i més tard, on és actualment. Recordo els mestres: el Toni Fuster, l'Eugeni, la Laura Alcaraz, el Jordi Albesa i, sobretot, passar-ho molt bé. Cada dia hi anava feliç, a l'escola. Teníem molta llibertat i el dinar que feien les cuineres estava molt bo", i riem una estona mentre m'explica que a vegades trobava més bo el menjar de l'escola que el de casa.

"A l'escola teníem una mestra d'Educació Física que es deia Imma. Gràcies al que em va transmetre, vaig rebre una influència positiva de l'esport i quan vaig acabar el batxillerat a l'Institut Joan XXIII vaig decidir estudiar INEFC".

També em comenta que entre els anys 2000 i 2003 va ser monitor de menjador a l'escola, a les estones de pati va introduir el taller "Jocs de Pati", i que diverses vegades havia fet de monitor de reforç per a les colònies. Ho recorda amb simpatia.

Tot seguit em comenta que en l'actualitat és mestre del cycle formatiu Guia en el Medi Natural a l'Institut Joan XXIII del barri de Bellvitge, on consciència els alumnes mitjançant accions sostenibles a la natura a través de Green Team, una iniciativa que coordina i que duen a terme alumnes i mestres per conservar la natura.

L'Aleix m'explica que sempre li ha agradat córrer i anar a la natura, des den ben petit.

“Recordo que a l'escola vam veure la pel·lícula *La Selva Esmeralda*. Va ser una gran influència que a posteriori m'ha servit per conservar i tenir interès per la natura.

Fa uns anys vaig començar a córrer per la natura i vaig decidir que cada vegada que hi anés li havia de retornar el *feedback* que em donava en forma de “peatge”, és a dir, que cada vegada que anés a córrer a la muntanya m'enduria alguna brossa que hi trobés (sovint quan s'organitza una cursa, les cintes limitrofes es queden a la muntanya i jo les recullo...), així li retorno el que ella em dona a mi per poder gaudir-la. Arran de fer-ho diverses vegades vaig crear Petjada Verda, on compartia el que recollien altres persones i de tant en tant el que recollia jo mateix a través dels comptes que vaig crear a Facebook i Instagram.”

Petjada Verda va néixer l'any 2018 arran de la docència de l'Aleix al cycle formatiu Guia en el Medi Natural, d'anar amb freqüència a la natura i d'un propòsit d'any nou que es va fer.

I a poc a poc va començar a tenir molts seguidors a les xarxes i va veure que hi havia gent que cada vegada que anava a córrer a la muntanya feia el mateix que ell, recollien brossa i després l'etiquetaven a les xarxes. Fet que va originar que comencés a tenir molts seguidors. Això el va dur a crear reptes i sorteigs.

“Vaig pensar en crear reptes pel dia a dia amb accions sostenibles, com anar a comprar el pa amb la bossa de roba de sempre, a dur cantimplors en lloc d'ampolles d'aigua o a embolicar els entrepans amb un Boc'n roll en lloc de fer servir paper d'alumini. Cada mes feia un sorteig d'alguna cosa sostenible entre totes les persones que publiquessin imatges realitzant accions sostenibles”

L'Aleix va anar més enllà, és una persona inquieta, compromesa amb la natura i amant de l'esport, per això va crear un qüestionari que els organitzadors de les curses podien emplenar per dur a terme una cursa positiva pel medi ambient alhora que educaven els seus participants. Arran d'aquesta iniciativa va crear el segell Petjada Verda i en poc temps va veure que molts organitzadors de curses contactaven amb ell per realitzar el qüestionari i si reunien els requisits per dur a terme una cursa sostenible, obtenien el segell de Petjada Verda com a garantia d'una cursa compromesa amb el medi.

“Arran de la iniciativa del segell de Petjada Verda per dur a terme una cursa sostenible, van contactar amb mi de la FEEC (Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya) perquè ells també poguessin adjudicar el segell a través del qüestionari que vaig crear. Em va fer molta il·lusió, a través de la FEEC ja portem més de 100 curses o marxes que s'han organitzat a Catalunya que duen el segell de Petjada verda”.

Hem estat gairebé mitja hora xerrant. Abans d'acomiadar-nos, l'Aleix em comenta que el logotip de Petjada Verda el va dissenyar el seu germà, l'Albert, que també va ser alumne de l'escola i actualment és dissenyador gràfic, però d'això ja en parlarem a la propera edició del *Cop d'Ull...*

Podeu obtenir més informació de Petjada Verda als comptes d'Instagram @petjadaverda i de Facebook.

www.facebook.com/petjadaverda

😊 MARC PÉREZ

Drets Humans, Drets de les Minories

El 10 de desembre de 1948 les Nacions Unides van proclamar la Declaració Universal dels Drets Humans després d'un llarg procés de reflexió, discussió i negociació. Els horrors de la Segona Guerra Mundial -55 milions de morts, 30 d'ells civils, camps d'extermini, les dues bombes atòmiques- van aconseguir, finalment, el primer gran acord mundial sobre els drets inherents a tot ésser humà. La Declaració Universal dels Drets Humans es compon d'un preàmbul i 30 articles on es reconeix el dret a la vida, a la llibertat, a la seguretat, a la igualtat de tots els humans, a la lliure associació i a l'expressió de les pròpies idees -entre d'altres- com a drets fonamentals i irrenunciables de tota persona humana.

Quan parlem de Drets Humans, convé fer una distinció important. Una cosa són els drets que tots i totes hem de tenir pel simple fet de ser humans i l'altra són les Declaracions que s'han fet recollint aquests drets. Si les Declaracions o, millor, l'aplicació que d'elles s'ha fet, de vegades ens fan dubtar ("només són paper mullat", diuen alguns), pel que fa a l'existència i reconeixement dels nostres drets ningú no hauria de tenir cap mena de dubte. El problema dels drets és que per tal que siguin reconeguts sovint cal exigir-los i perquè tinguin més força hem de fer-ho col·lectivament. I una Declaració no és altra cosa que això: una manifestació col·lectiva, una exigència de reconeixement. El problema és que allò que està escrit pot ser manipulat i l'avantatge és que pot transformar-se en llei d'obligat compliment.

La Declaració Universal dels Drets Humans de 1948 vol concretar a la pràctica tot un seguit de valors positius per a la convivència i el desenvolupament de la humanitat com són la justícia, llibertat i igualtat. En aquest sentit, aquesta Declaració i totes les que l'han precedit o les que l'han completada, tenen, entre d'altres, un tret comú: pretenen anivellar la situació de poder entre els grups dominadors i els qui no tenen res o molt poc. En altres paraules, les declaracions de drets volen preservar *els drets de les minories*, d'aquells que estan en situació

d'inferioritat -numèrica o de poder- per causa del seu gènere, ètnia, ideologia o posició social.

L'any 1945, el sociòleg Louis Wirth anomenà "minories" aquests grups de persones que posseeixen en comú uns trets determinats i que són, per aquest motiu, tractats desigualment. Durant la segona meitat del segle XX, s'ha avançat molt en el reconeixement d'aquests grups humans. Se'ls reconeix, que vol dir que se'ls identifica per un nom i se'ls inclou en una llista o classificació. Però això no vol pas dir que se'ls reconeguin efectivament els seus drets.

Per a tots ells i elles -els integrants de les minories- la Declaració Universal dels Drets Humans pot ser una eina eficaç per exigir allò que els correspon. I per als qui tenim una bona part dels nostres drets garantits, per treballar en l'assoliment dels drets col·lectius, els drets de la humanitat, en el camí cap a una societat justa. És en aquest horitzó -previ a qualsevol Declaració- que molta gent lluita avui dia arreu del món contra la pena de mort, per garantir l'aliment o l'atenció sanitària, per la protecció de la infància maltractada o dels malalts de la SIDA, perquè tothom pugui tenir accés a l'ensenyament o a l'aigua potable, perquè s'estableixin llibertats democràtiques, per donar acollida als immigrants estrangers, etc.

Hi ha mil fronts oberts, queda molta lluita...

Albert Marzá

L'Hospitalet, 10.12.98

50
aniversari
de la declaració universal
dels drets humans 1948-1998

